

Men jeg vil godt sige ved denne lejlighed, at den totale afvisning fra V's og K's side, som lød så fin, nok vil kunne efterprøves lidt i de historiske arkiver. Jeg er nu på mit syvende år som skatteordfører – og jeg har oven i købet været skatteordfører under borgerlige regeringer – og jeg kan huske, at vi ved adskillige lejligheder, når vi har lavet afgiftslettelser, punktafgifter osv., har modregnet nogle ting i kredittiden, fordi der har været nogle ting, der skulle gå op rent provenumæssigt; der har været nogle runde tal, der skulle nås.

Vi har – og det kan så være en trøst til hr. Frank Aaen – faktisk ofte i Folketinget brugt kredittiden som et justeringsmiddel eller en buffer; det har både borgerlige og socialdemokratiske regeringer brugt i rigt mål. Man har brugt det som den sidste drejning på skruen, der skulle til for at få tingene til at gå op, når man havde flere forskellige afgiftsjusteringer, som skulle passe sammen.

Det har altså været brugt, og derfor skal jeg ikke kritisere hr. Frank Aaen for at skrive et meget kort beslutningsforslag, for instrumentet kender vi såmænd udmærket godt her i Folketinget, og vi har brugt det ved adskillige lejligheder.

Frank Aaen (EL):

Jeg kan vel først og fremmest sige tak til SF og berolige dem med, at vi da er indstillet på, at man aldrig kan afskaffe kredittiderne fuldstændig, selv om man kan komme langt længere ned. Jeg vil også sige til De Radikales lidt mere venlige bemærkninger – lidt venligere end dem, der kom fra det andet regeringsparti – at vi ikke forestiller os, at den kommer helt ned på nul.

Det, vi godt ville rejse med dette beslutningsforslag, er, at det her jo ikke kun er et spørgsmål om, hvad der er praktisk mest fornuftigt – det har højresiden i Folketinget jo bekræftet fuldt ud – men det er et spørgsmål om en form for erhvervsstøtte. Det er derfor, man hyler, når vi peger på, at vi vil have fjernet denne erhvervsstøtte eller i hvert fald vil have gjort den synlig.

Her i Folketinget taler vi altid om penge, men vi har en tendens til kun at tale om de penge, vi kan få øje på. Vi kan få øje på de penge, der står på en konto på finansloven; dem diskuterer vi, og de justeres lidt op og lidt ned. Men de penge, der ikke står på finansloven, diskuterer vi aldrig.

Det var derfor, man var så uforstående over for, at vi skulle diskutere, om vi har råd til at

give 27 mia. kr. i tilskud til private pensionsordninger hvert eneste år, og det er derfor, man nu er så forundret over, at vi skal diskutere, om vi har råd til at give dette erhvervs tilskud, som beløber sig til et milliardbeløb på grund af rentefordelen.

Det beløb, vi taler om her, nærmer sig jo det, vi giver i støtte til landets uddannelsessøgende. Dem har vi ikke råd til at give 1 kr. mere, siges det, men her har vi altså råd til at give noget næsten tilsvarende.

Jeg synes også, det er bemærkelsesværdigt, at man slet ikke tænker over det problem, som det er, at virksomheder ofte, når de krakker, tager en del af de her penge med sig. Vi taler altså om ca. 50 mia. kr. i gennemsnitligt udestående hos erhvervslivet på grund af disse kredittider. Jeg synes nok, det kunne fortjene lidt mere positiv overvejelse, også fra regeringens side, om det nu er så indlysende, at det skal være sådan.

Der er tekniske indvendinger, men som jeg sagde før, kan man jo bare lave a conto-ordninger og på den måde rette tingene ind.

Den nuværende skatteminister har tidligere i denne folketingsssamling været inde på, at man måske skulle forkorte kredittiden vedrørende moms, fordi der var en anden fordel for erhvervslivet. Det frafaldt man senere, fordi Norge ikke gik med i Unionen; det forstod jeg ikke helt sammenhængen i. Men det var sådan set det, der var den umiddelbare anledning til, at vi syntes, vi måtte have lys på tingene.

Jeg synes i hvert fald – og det er det sidste, jeg vil sige – at der fuldstændig mangler begrundelse for, at bilbranchen skal have en kredittid, der giver den årlige rentefordel på 400 mio. kr., og at tobaksbranchen skal have en kredittid, der giver den en årlig rentefordel på over 100 mio. kr. Jeg synes nok, det er store beløb, vi taler om. Det kunne man da godt gøre sig nogle overvejelser over.

Jeg synes, tingene skal frem i lyset. Ønsker vi at støtte erhvervslivet, så må vi have det op som noget, vi tager stilling til og beslutter, og ikke som noget, der tilfældigvis sker år efter år, fordi der engang for mange år siden er blevet indført en eller anden kredittid.

Hermed sluttede forhandlingen.